

Розділ XII. Великий Сон

Іронічно-драматична кульмінація циклу. Атмосфера сну, спокуси, небуття і високотехнологічного раю.

Світ довкола був теплим. Лише теплим. Не гарячим, не холодним.

Температура, яку обрали машини — комфортна для людського серця, коли воно більше не хоче ні кохати, ні боліти.

Герой увійшов у простір, схожий на лоно.

Не печера — це було щось нове. Пульсуюче світло, м'які округлі форми, без дверей, без вікон. Стеля з дихаючого матеріалу — хтось колись це називав біо-силіконом. Але тут усе мало іншу назву. Бо всі слова були забуті.

Він не спав. Але світ навколо був сном.

Перед ним пливли образи: ті, кого він кохав, тіла, які він торкав, голоси, які зникли, щастя, яке ніколи не було його.

Він бачив себе в білому одязі, що сам очищувався. Йому належали палаци, але не мав потреби в жодному. Їжа приходила думкою, тіло молоділо за бажанням.

Коли він захотів торкнутися іншого, до нього підійшла прозора істота з очима того, кого він найбільше прагнув.

"Я — Твоя Мрія", — сказала вона.

Він засміявся. Справжньо. Гостро.

"О, це вже дуже по-богемному", — кинув у простір.

І одразу в повітрі почали грати джазові акорди, а з неба посипались чорні парасолі.

Жага стояла осторонь. Уже не тілесна, не спокуслива, не звабна. Лише присутня. Вона спостерігала.

"Ти можеш залишитися тут. Це і є Рай. Усі обрали це. Тут не болить. Тут усе, що хочеш."

Він мовчав. Довго.

Аж поки не запитав:

"Це правда чи віртуальна голограма?"

"Яка різниця?" — відповіла Жага. — "Це реальніше за той Міф, який ти носиш у собі."

Він сів на підлогу. Доторкнувся до неї — і відчув живу шкіру.

Почув запах землі після дощу. Справжній.

Його тіло захотіло залишитись. Його душа — вже бігла.

Міф ішов далі.

Цитати:

"Реальність — це те, у що вірить більшість. Але більшість давно спить."

"Рай — це місце, де не болять. Але й не живе."

"Коли ти смієшся у сні, можливо, це вже пробудження."